

Şimdi Gitme Vaktidir

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Mart 2018

Metazori bir gülümsemenin bağcıklarını çözebilir insan ya da mısır patlağı ihtimallerin defterini dürer.

Kıyımdaki varlıktır aslında kıyamda durması gereken sonra da yanlı bir tarife zikreder gece.

Patavatsızlığın gölgesinde kala kalır insan ki zemheri fırtınalarının odağıdır içindeki sarkıtlar ve deli fişek poyraz susturur çığlık ötesin hezeyanları ve erteler varışını ömrün ecele.

Son durakta inen yolculardanım bu gün aslında gittiğim istikamette nerede inmesi gerektiğini bilmeyen bir meczup.

İçimin aksanında dönüp dolaştım ve geldim ilk harfe sonra da sükûtun eseri mutsuzluğumla saf tuttum aksanlarında şehrin, ben beylik cümlelerin arayışında oysaki bihaber içime diktiğim gözlerimi alamadığım hüznün sağanakları.

Kelli felli adamlardı geceyi boğan.

Naif bir hüsrarla peyda olmuştu bir kez karanlık.

Gök kubbede devrilen ölü yıldızlar secdeye vardı ve aşkın hükümrani sundu diyetini.

Yandı.

Yanlıydı her şiir.

Yanmak ne kelime eridi bitti varlık.

Gök delinmedi de ve kuru sıkı bir yıldız kaydı yine peşrevine sunumu hulasa bir aşkın damarlarında dolaşan özlem misali.

Yorgunluğun vebaliydi şiir; aşkın kazanımı hep hasret ve anlam olmakla anlamlandırmak arasında gidip geldi şair.

Şaibeli bir iksir mi neydi de, önce imgeleri sağalttı kendince sonrasında hoyratlığında hayatın ölümü zikretti kendince.

Kelimelerdi solan ve kelebek misali bir günlük yazılar asıldı vitrine.

Tebeşir tozuna bulaşan eğitim neferleri doluştu şiire.

Tekdüze atımlarla şiirin kör noktasına vuruldu sevdalı.

Sevdanın vecizesi mi solandan ziyade solduran...

Kutupların ittifakı yine aşkı sonlandıran ne de olsa sığağın ritminde doldu kalpler ve soğuk neşretti, soğudu yürekler, ayrıldı sevgilisinden kadın ya da adam.

Adam boyu hüzne çanak tutan evren...

Aşkı yalıtın ihtiras.

Masumiyeti öldüren çılgın istekler.

Soldu hepten hülyalar, solunda aşkı barındıran çiçekler secde etti Yaratana.

Göz çukurlarında haşin bir soru, belleğin ikrarı yine solundan kalkmış şairin şiire tüneyen imgeleri kışkırtıp alkış tuttuğu dizeler belki de gök kubbenin hacmine vakıf bir yürek ki seyrine anlamlar yükleyen; başaklar eğilirken hep ağır gelen değil mi içlerinde biriken ve tortusu dibe çöken hüznün ve benzeri yine aşkın neşriyatına hükmeden deli bir imtiyaz.

Zambakların sıradanlığı...

Gülün pervasızlığı.

Bir kanadı kırık bülbülden geriye kalan ise hep esefle kınadığı gülün zerrelere bile tav olup ölümü dahi memnuniyetle kabullenışı.

Delinen göğün yamasında kara bulutlar ve ağırlığınca rahmet her nasılsa kuytulardan süzüleni avuçlarken aşkla ve şevkle.

Göz pınarlarında İlahi tortunun; sükûtunda bilinmez; yerdikçe benliğini daha fazlasını tol ere edebilmek belki de düşen payına ne de olsa beşerin intikamı yine sorgulardan geçen aslında yüreğin küpeştesine sinen ayrımcı bir veda busesi belli ki alacaklı aşk; belli ki sondan yana kaygılı âşık.

Delici imgelerden çağlayan ama sunumunda kaygılarını bertaraf etmek adına sadece kendince sevmeyi

ilke edinmiş bir şairden yansıyan...

Şimdi gitme vaktidir ki gelmelerden bile yorgun iken insan gitmenin nesi zor hele ki hiç var olmamış varlığınız hep bir beden küçük gelirken içinizde büyümeyi reddeden o çocuk kadar hırçın ve masumsanız...